

Sygn. akt II DK 12/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Tomasza Mazurczaka
w sprawie radcy prawnego A. G.
obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 9 lutego 2021 roku kasacji obrońcy obwinionego
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. akt WO (...), zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt D (...)

**uchyła zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 20
sierpnia 2019 r., sygn. akt WO (...) i przekazuje sprawę temu
sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sygn. akt II DK 12/21

Radca prawny A. G. został obwiniony o to, że: jako profesjonalny pełnomocnik procesowy Spółki (...) w B., działając na podstawie pełnomocnictwa z dnia 18.09.2013 r. udzielonego przez działających na rzecz ww. spółki - p. K. B., p. S. P. oraz p. W. B., w ramach postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w [...]. (sygn. akt II SA/ (...)) w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie ustalenia w drodze wykazu osób uprawnionych do udziału we wspólnocie gruntowej, składając w ustawowym terminie skargę kasacyjną od niekorzystnego dla Skarżących wyroku z dnia 05.04.2016 r.:

1. nie zawarł w skardze wymaganego art. 176 § 2 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016r., poz. 718) wniosku o jej rozpoznanie na rozprawie albo oświadczenia o zrzeczeniu się rozprawy,
2. nie usunął braku formalnego w zakresie określonym w pkt 1 powyżej na wezwanie Sądu w wyznaczonym 7-dniowym terminie, który upłynął w dniu 08.07.2016 r. pomimo odebrania przez radcę prawnego wezwania do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej w dniu 01.07.2016 r.;
3. nie poinformował Spółki (...) w B. o wezwaniu przez Sąd do uzupełnienia braku formalnego w powyższym zakresie, co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w [...]. postanowieniem z dnia 17.08.2016 roku (sygn. akt II SA/ (...)),

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z 8 stycznia 2019 r., sygn. akt D (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], w wyniku powtórnego rozpoznania sprawy:

1. uznał obwinionego radcę prawnego A. G. za winnego czynu zarzucanemu mu we wniosku, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wprowadzonego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;
2. na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 1,5-krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. 2 775 zł;
3. na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł zakaz wykonywania przez obwinionego patronatu na czas jednego roku;
4. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądził od obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 3 859,67 zł.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł obwiniony radca prawny A. G., zaskarżając je w całości na swoją korzyść. Autor odwołania zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrazę przepisów prawa proceduralnego, a także błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść tego orzeczenia oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do przypisanego przewinienia. W odniesieniu do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania dyscyplinarnego skarżący podniósł obrazę przepisów materialnych regulujących ich wysokość oraz pozorność uzasadnienia w tej części. Formułując powyższe zarzuty obwiniony wniósł o uniewinnienie, a z ostrożności

procesowej - gdyby sąd odwoławczy podzielił przekonania o jego winie – o wymierzenie kary niepieniężnej oraz obniżenie wysokości kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, orzeczeniem z 20 sierpnia 2019 roku, sygn. akt WO (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wysokość kosztów postępowania dyscyplinarnego obniżył do kwoty 3000,00 zł, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy (pkt 1), zasądzając od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w W. w kwocie 1200,00 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych (pkt 2).

W ocenie sądu odwoławczego sąd meriti w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie poczynił trafne ustalenia faktyczne. Za słuszny uznano przy tym wniosek, że materiał zebrany w sprawie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniony radca prawny A.G. dopuścił się zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego, a jego wina, jak i okoliczności popełnienia rzeczzonego czynu, nie budzą żadnych wątpliwości. Wskazano, że sąd I instancji zebrał i ujawnił pełny oraz niezbędny materiał dowodowy do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a sporządzone uzasadnienie dowodzi, że sąd ten dokonał jego analizy i oceny zgodnie z wymogami i zasadami procesowymi.

Odnosząc się do braku winy w zachowaniu obwinionego, objętego zarzutem z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stwierdzono natomiast, że przewinienie dyscyplinarne, o którym mowa w przywołanych przepisach, może zostać popełnione również nieumyślnie. Wskazano przy tym, że zgodnie z art. 9 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. W ocenie sądu ad quem obwiniony, po złożeniu skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], w której nie zawarł

wniosku, o którym mowa w art. 176 § 2 p.p.s.a., mógł przewidzieć, że brak tego wniosku będzie skutkował wezwaniem do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, a nieuzupełnienie ich w terminie doprowadzi do jej odrzucenia. W konsekwencji uznano, że wina obwinionego jest ewidentna, pomimo tego, że jego zachowanie nie miało znamienia umyślności i było konsekwencją rażącego braku staranności przy wykonywaniu czynności zawodowych, wymaganej od osoby wykonującej zawód radcy prawnego.

W zakresie podnoszonego przez obwinionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazano, iż podstawę odwoławczą może być jedynie tylko taka niewspółmierność kary, która ma charakter rażący. Powołując się na dorobek orzecznictwa w tym zakresie sąd II instancji przyjął, że nie sposób podzielić zawartego w odwołaniu zarzutu rażącej niewspółmierności kary, gdyż sąd meriti, wymierzając obwinionemu radcy prawnemu karę pieniężną w wysokości 2775,00 zł, należycie uwzględnił zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące. Wskazano przy tym, iż powyższa kara nie przekracza stopnia winy podsądnego i odpowiada społecznej szkodliwości jego czynu, wobec czego sąd I instancji nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary, a wymierzone przez niego kara nie ma przymiotu rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., będąc w pełni zasłużoną i sprawiedliwą.

Sąd II instancji zgodził się natomiast ze skarżącym, iż koszty postępowania dyscyplinarnego ustalono w sposób niezgodny z § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w zw. z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, gdyż obciążono obwinionego kosztami postępowania w wysokości 3859,67 zł, podczas gdy przywołany przepis stanowi, że przedmiotowe koszty mogą wynieść maksymalnie 3000,00 zł. Wskazano przy tym, że obciążenie skarżącego tymi kosztami nie narusza Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, gdyż zostało dokonane na podstawie ustawy o radcach prawnych, a z kolei wysokość tych kosztów ustalono na podstawie uchwały, do której odsyła wspomniana ustawa.

Kasację od orzeczenia sądu odwoławczego wniósł obrońca radcy prawnego A.G., zaskarżając je w całości na korzyść obwinionego. Powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez:
 1. nienależyte rozważenie zarzutu dotyczącego obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, skutkujące całkowicie nieuprawnionym przyjęciem, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą warunki do zastosowania reguły in dubio pro reo w zakresie kluczowych ustaleń co do sprawstwa i winy obwinionego;
 2. nienależyte rozważenie zarzutu dotyczącego obrazy przepisu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegające na nieuprawnionym przyjęciu, że przedmiotowy dowód nie miał znaczenia dla wyjaśnienia sprawy, a dowód ten jest sprzeczny z tezą dowodową wykazaną przez rzecznika dyscyplinarnego;
 3. nienależyte rozważenie zarzutu dotyczącego obrazy przepisu art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegające na nieuprawnionym przyjęciu, że wniosek dowodowy obwinionego został oddalony zgodnie z procedurą, podczas gdy oddalenia wniosku nie oparto na podstawie żadnej z przyczyn stypizowanych w art. 170 § 1 k.p.k.;
 4. nienależyte rozważenie zarzutu w zakresie przekroczenia zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającego na sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego przyjęciu, że uzasadnionym byłoby przesłanie drogą mailową jednego z wezwań do uzupełnienia braków z równoczesnym zatajeniem drugiego z wezwań do uzupełnienia braków, a w konsekwencji bezzasadne przypisanie zawinienia obwinionemu;
 5. nienależyte rozważenie zarzutu w zakresie przekroczenia zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. art. 7 k.p.k. w

zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającego na braku poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie zaistniałej omyłki sądowej polegającej na włożeniu do koperty tylko jednego z wezwań do uzupełnienia braków fiskalnych skargi i w konsekwencji przypisanie winy skarżącemu;

6. nienależyte rozważenie zarzutu w zakresie przekroczenia zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającego na przyjęciu, iż udziałowcy Spółki (...) w B. zostali nieodwracalnie pozbawieni możliwości ustalenia udziałowców wspólnoty gruntowej, podczas gdy z regulacji materialnoprawnych przewidzianych w prawie geodezyjnym i kartograficznym wynika, że lista udziałowców wspólnoty gruntowej winna być na bieżąco aktualizowana.

Autor kasacji, wskazując na względy ostrożności procesowej, zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił nadto rażącą niewspółmierność kary. Wyjaśnił, że powyższa nie koresponduje zarówno ze stopniem zawinienia obwinionego, jak i społeczną szkodliwością deliktu dyscyplinarnego, uznając za dostateczną karę upomnienia.

Formułując powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji oraz wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionego okazała się zasadna.

Przed merytorycznym odniesieniem się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów kasacyjnych podkreślić należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 62³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych kasacja można by

wniesiona wyłącznie z powodu rażącego naruszenia prawa (materialnego bądź procesowego), jak również z powodu rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej (art. 62³ powołanej ustawy).

W piśmiennictwie podkreśla się, że aby obraza prawa miała charakter rażący „musi cechować się nie tyle jaskrawością przekroczenia, niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania prawa (oczywistość naruszenia), co raczej istotnymi, negatywnymi skutkami dla porządku prawnego i wymiaru sprawiedliwości, jakie pociągają za sobą przekroczenie, niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie (zinterpretowanie) prawa (zob. Tomasz Scheffler (red.), Ustawa o radcach prawnych. Komentarz, opublikowano: Legalis). Chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które rzutuje na prawidłowość rozstrzygnięcia lub przebieg postępowania dyscyplinarnego.

W niniejszej sprawie autor kasacji sformułował zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary. Rozpoznanie wywiedzionej przez skarżącego kasacji należało jednak ograniczyć do pierwszego z podnoszonych zarzutów. Mając na uwadze treść przepisu art. 436 k.p.k., znajdującego zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 518 k.p.k., w związku z uchyleniem orzeczenia sądu odwoławczego, przedwczesne byłoby bowiem rozpoznanie zarzutu odnoszącego się do rażącej niewspółmierności wymierzonej obwinionemu kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2015 r., V KK 195/14, LEX nr 1650307; wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2006 r., III KK 7/06, LEX nr 202205).

Przechodząc do merytorycznej analizy wywiedzionej kasacji w odniesieniu do podnoszonych przez skarżącego uchybień dotyczących jakości kontroli odwoławczej wskazać należy, iż standard w tym zakresie określają regulacje zawarte w art. 433 i 457 k.p.k., mające zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych w oparciu o przepis art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Obraza przepisów art. 433 § 2 k.p.k. ma zatem miejsce wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozważy któregośkolwiek zarzutu sformułowanego w środku odwoławczym, jak również w sytuacji, gdy dokona tego w sposób uchybiający wymogom rzetelności. Sąd ad quem nie może bowiem odnieść się do podniesionego zarzutu „jedynie ogólnikowym stwierdzeniem, że jest on zasadny lub że jest niesłuszny, lecz powinien wykazać, jakiego rodzaju rozumowanie doprowadziło go do stwierdzenia, iż zarzut oraz podane przez skarżącego na jego poparcie argumenty są trafne lub nietrafne, co uczynić można tylko przez stosowną, merytoryczną argumentację” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2017 r., SDI 2/17, LEX nr 2309621). W sytuacji natomiast, gdy w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego nie zostanie zawarta odpowiednia argumentacja, precyzyjnie wyjaśniająca, dlaczego podniesione zarzuty i wnioski odwoławcze oraz argumenty przytoczone na ich poparcie uznano za zasadne lub niezasadne, dochodzi do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., określającego wymogi dotyczące zawartości pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2011 r., SDI 14/11, LEX nr 1619490). Wprawdzie przy wielości zarzutów i obszernej argumentacji dopuszczalne jest ustosunkowanie się ich treści w sposób zbiorczy, jednakże powyższe nie może polegać na „odwoływaniu się do ogólnikowych, a przy tym arbitralnych sądów” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2006 r., V KK 413/05, LEX nr 188861).

Prawidłowo przeprowadzona kontrola instancyjna wymaga zatem rozważenia przez sąd a quo wszystkich podniesionych zarzutów (zawartych zarówno w petitum środka odwoławczego, jak i jego treści) i przytoczonych na ich poparcie okoliczności oraz sporządzenia uzasadnienia, które wykaże, dlaczego argumentacja skarżącego nie zasługiwała na uwzględnienie bądź podnoszony przez niego zarzut został uznany za trafny. Wskazać w tym miejscu należy, iż wprawdzie uzasadnienie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, będącego sądem korporacyjnym, „nie musi ściśle odpowiadać temu samemu standardowi, którego spełnienia oczekuje się od sądu odwoławczego w sprawie karnej, to jednak powinno ono zawierać przynajmniej skrótowe odniesienie się do wszystkich zarzutów stawianych zaskarżonemu

orzeczeniu” (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2011 r., SDI 20/11, LEX nr 1619492).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż kontrola instancyjna dokonana przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych nie spełnia wskazanych wymogów rzetelności.

W odwołaniu od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. radca prawny A.G. podniósł zarzuty dotyczące obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 170 k.p.k., przedstawiając w części motywacyjnej wniesionego środka odwoławczego wyczerpującą argumentację na poparcie tak sformułowanych zarzutów.

Niewątpliwie równoległe formułowanie przez skarżącego naruszenia art. 5 § 2, art. 7 i 410 k.p.k., z uwagi na ich rozłączny charakter, stanowiło błąd w konstruowaniu zarzutów odwoławczych, gdyż kwestionując ocenę dowodów, nie można powoływać się na naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2017 r., II KK 18/17, LEX nr 2311295; postanowienie Sądu Najwyższego z 3 stycznia 2019 r., III KK 215/18, LEX nr 2602107, postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2018 r., II KK 186/18, LEX nr 2508603). Niezależnie jednak od powyższej nieprawidłowości, sąd odwoławczy, mając na uwadze przedstawione wyżej uwagi, obowiązany był do rozważenia wszystkich podniesionych przez skarżącego zarzutów oraz przedstawienia adekwatnej, w odniesieniu do przedstawionej w odwołaniu, argumentacji.

Analizując natomiast treść pisemnych motywów rozstrzygnięcia sądu ad quem nie sposób przyjąć, iż dokonał on kontroli odwoławczej w sposób odpowiadający wymogom zawartym w art. 433 § 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k. Wskazać bowiem należy, iż sąd II instancji w zasadzie nie ustosunkował się do argumentów i wywodów dotyczących wskazanych przez skarżącego zagadnień. W odpowiedzi na obszerne uzasadnienie obwinionego w zakresie podnoszonych uchybień w zakresie naruszenia art. 5 § 2, art. 7 i 410 k.p.k., sąd odwoławczy stwierdził jedynie, iż „sąd meriti w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie poczynił trafne ustalenia faktyczne”. Następnie, nie

przedstawiając jakiegokolwiek argumentacji, nie ustosunkowując się do wskazywanych przez skarżącego okoliczności i lekceważąc treść odwołania, bezkrytycznie ocenił postępowanie przed sądem I instancji przyjmując, iż „materiał zebrany w sprawie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniony radca prawny A. G. dopuścił się zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego, a jego wina, jak i okoliczności popełnienia rzeczonego czynu, nie budzą żadnych wątpliwości”. Odnosząc się natomiast do podnoszonego przez obwinionego szeregu wątpliwości w zakresie dokonanej przez sąd a quo oceny dowodów, zawarto w uzasadnieniu jedynie krótkie stwierdzenie, że „sąd I instancji zebrał i ujawnił pełny oraz niezbędny materiał dowodowy”, a „sporządzone uzasadnienie dowodzi, że sąd ten dokonał jego analizy i oceny zgodnie z wymogami i zasadami procesowymi”. Pisemne motywy rozstrzygnięcia w żaden sposób nie poruszyły zatem szczegółowych zagadnień będących przedmiotem odwołania, a sąd odwoławczy kontrolę instancyjną ograniczył jedynie do oceny uzasadnienia rozstrzygnięcia sądu meriti. Kolejne fragmenty sporządzonego przez sąd II instancji uzasadnienia nie wyjaśniły również, dlaczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny postępowanie przed sądem a quo uznał za prawidłowe.

Pobieżna analiza merytorycznej zawartości uzasadnienia sądu ad quem w sposób ewidentny wskazuje zatem, iż kontrola, do której powyższy był zobligowany wobec treści art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., była nierzetelna, gdyż nie odpowiadała standardom prawidłowej kontroli odwoławczej, a tym samym na etapie postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazy wskazanych przepisów proceduralnych.

W postępowaniu ponownym Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych powinien zatem rozważyć wszystkie podniesione w odwołaniu obwinionego zarzuty w sposób dokładny, wszechstronny i precyzyjny, a w uzasadnieniu przedstawić adekwatną i pełną argumentację, zawierającą ocenę zarzutów i wniosków obwinionego, uwzględniając stopień szczegółowości rozważań przedstawionych przez skarżącego w części motywacyjnej wniesionego środka odwoławczego.

Jednocześnie sąd odwoławczy winien zwrócić uwagę na konieczność ścisłego respektowania zasad sformułowanych w przepisach art. 434 i 443 k.p.k., stosowanych odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym wobec radców prawnych, w szczególności biorąc pod uwagę, iż pierwsze z rozstrzygnięć sądu meriti zostało zaskarżone wyłącznie na korzyść obwinionego.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy za zasadne uznał uchylenie zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W.

Biorąc pod uwagę przedstawioną argumentację Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.